

**Jana Rečková**  
**Poslední ticho ve skalách**  
(ikarie 1997/03)

Ligen se tady dole nikdy necítil dobře. Možná proto, že se nemohl schovat za svoje vlasy a tvářit se jako kámen mezi kameny, jako doma ve skalách, ani předstírat, že je jenom střapaté křoví, což by třeba udělal ještě i v Dolním lese. Ve Skvejalu, a obzvlášť na hřbitově, se bude muset chovat důstojně.

Po snídani mu matka Axlerová zapletla vlasy do copu a zastrčila za vzorovaný svetr. Takhle nebylo vidět, že mu cop sahá skoro po pás. Pan Axler potáhl z dýmky a kývnutím jeho vzhled schválil. Rozhodně by dnes nechtěl mít s sebou někoho nápadného jako Ligen Ejlam, tak jak přišel z Tichých skal.

Všichni Axlerovi chlapci se na počest slavného dne vykoupali a nastrojili do tuhých obleků a Ligenovi připomínali mladé buky, přesazené ze svahů Krutohor do parku v rovině. Peroun mu tu myšlenku vyčetl z očí a ušklíbl se. "Však na tebe je taky pohled jedna báseň! Ty orlí píske."

Ligen mu narovnal motýlka, poodstoupil a nakrčil dlouhý nos. "Co na nás řeknou Skvejalští?"

"Nic. Nejsou moc všímaví." Tlustý Haj s se pokoušel poškrábat na zádech. "Neboj."

Ligen si skrytě povzdechl. Neprozradil, co o lidech dole a ve městech ví. Mlčel.

Matka Axlerová se vyvalila ze dveří jako okrajkový soudeček a za ní se vyloupl z chalupy na palouk lehkonožý sen, obláček v barvách jarní břízy, Derza. Dokonce její vlastní bratři uchváceně zírali a Ligen upadl do rozpaků. Vůbec jsem si nevšiml...

"Teda!" vyjádřil se Peroun.

"A tohle máme doma!" dodal Keln.

Derza se na ně líbezně usmála. "Výročí Pochodu čarodějnic je slavný den," řekla. "A já jsem praneteř jedné z nich."

Matka Axlerová vzdychla. "Škoda, že nepřišla tvoje sestra, Ligene. Derza je mezi vámi chlapy jako jediná růžička v trní!"

"Talka hlídá svoje ruly," pravil Ligen lítostivě. Jak rád by býval poslal sestru místo sebe! Jenomže pro ni jsou ruloví dravci a pískovcové ovečky důležitější než všechny oslavy.

"Jdeme?" Pan Axler si nasadil zelený klobouk a popohnal rodinku k silnici, kde čekal vůz. Koně, vypůjčené v Podlesní Lhotě, se trochu plašili, jako ostatně všechna domácí zvířata při setkání se Samotáři.

"Těším se, jak bude starosta vykládat o odhodlání a hrdinství těch moudrých žen z lesů a hor," zachechtal se starý Axler, chápaje se opratí. "Tetka tedy byla odhodlaná, to jo! I když moudrosti moc nepobrala."

"Ale něco tím přece dokázaly!" hlesla matka Axlerová. Ligen jí stiskl ruku. Zvedla k němu modrý pohled a nechala se popostrčit nahoru. Ach, tihle hoši ze skal!

"Jasně," zabafal Axler. "Díky nim teď Derza může chodit do školy a nikdo se ji nesnaží zavřít do klece nebo upálit."

Povoz drkotal po hrubém šterku. Opustili Horní les, vjeli do Dolního. Změnu pocítili okamžitě. Vrhly se na ně mouchy, komáři a další poletující havěť. Ligen se v takových případech vydával za skálu. Většina hmyzu je tak hloupá, že na ten trik skočí. Zachytil Derzin pohled. Ten modrý, odkoukaný od matky.

Udělalo se horko. Axlerovi chlapci se potili. Jejich pot voněl pryskyřicí. Derza si přisedla blíž k Ligenovi. "Chladíš..."

Usmál se na ni. Její kouzlo už na něj nepůsobilo tak silně. Opustili Horní les a Derza jako by teď byla jeho sestra.

V Podlesní Lhotě na návsi povykovaly děti, ale pokřik utichl, když poznaly, kdo na voze sedí. Stáhly se za ploty a do předsíní nízkých domků. Od vesnice se silnice změnila. Jeli teď po mizerném, děravém asfaltu, na němž to házelo a kodrcalo víc než na šterku. Civilizace, pomyslel si Ligen znechuceně. Jaké štěstí, že děda Ejlam pro nás našel k bydlení místo, kde se dá dýchat. Jedno z posledních... Takové místo, které chceš pro sebe a nemůžeš si líp koupit, musí být bezvýznamné, nudné a špatně přístupné. Jako Tiché skály.

Neomítnuté cihlové domky Skvejalského předměstí se zdálky podobaly kusům masa. Ulice, zalité sluncem, na němž jako by se odrážely podzimní barvy stromů, zase krvavým potokům. Ligen se otrásl. Najednou se mu těžko dýchalo, vzduch se táhl jako lesní med a voněl trpce jako stonky pampelišek. Příznak města, nic nového. To přejde...

Axler zastavil na dvoře hostince U brouka, který se nacházel přímo v ulici Ke hřbitovu. Krátce se pozdravil s hostinským, vypil třetinku piva, ostatním navrhl kolu. Peroun se zamračil a řekl, že už je mu třicet a chce pivo, Ligen vyšel z šera výčepu do dvora a rozhýbal zrezivělou pumpu. Pil z dlaní. Malá rodinná hádka o pivo a zletilost skončila Perounovou porážkou.

"Cucák," hučel si táta Axler ještě cestou ke hřbitovu. "Když mně bylo třicet..."

Na hřbitov mířily hloučky svátečně vystrojených lidí. Celý Skvejal, děsil se Ligen. Ušlapeme se, ustrkáme a zadusíme navzájem, vždyť tam za hradbou nebude k hnutí!

"Máš oči jako kamínky," zasmála se Derza. "Tvrdé."

"Vím," zamumlal. "Všichni tihle lidé jdou k hrobu čarodějnic?"

"Ovšem," přisvědčila dívka. "Je to v módě... Bude to ohromné. Bude se pít a zpívat a tančit na počest žen, které zemřely, aby jejich dcery mohly svobodně žít."

"Já bych se nedokázal upálit," hlesl Ligen. "Ty ano?"

Zakroutila hlavou. "Nevím. Asi ne... Proč ses zastavil?"

"Ta brána. Padá na mě." Zbledl a zpotily se mu dlaně. Teď se mu docela hodilo, vymluvit se na svou alergii. Všichni Axlerovi věděli, že nesnáší napodobeniny kamene a Derza nemohla tušit, že Ligen už jednou, kdysi, o vlasek unikl upálení.

"Zavři oči." Vzala ho za ruku a provedla pod masivním obloukem. "Už je to lepší?"

"Jo. Díky." Otřel si ruce o kalhoty, jí podal čistý kapesník.

Je ohleduplný, pomyslela si. Dočista jiný než bráškové! Napadlo by Perouna nebo Hajse, že by jí mohly vadit zpocené ruce?

"Jsou to jen cihly a omítka. Dráty na zpevnění. Fuj." Otřásl se. Falešný kamen mě vlastně opravdu vadil.

"Hodila by se sem důstojnější brána," projevila dívka souhlas.

Přiblížili se k náhrobku, širokému asi pět metrů, nízkému, s reliéfem šlehajících plamenů. Pod mramorovou deskou spočívala těla pěti čarodějnic, které se zde před sto lety samy upálily na protest proti pronásledování všech žen ze samot, jež tehdy, za starosty Hukresta, vrcholilo nočními přepady lesních a horských usedlostí zdivočelými mladíky ze Skvejalu a okolních dědin. Deska byla málo leštěná a příjemně drsná a Ligen měl chuť dotknout se jí, položit si na ni dlaně a čelo a popovídat si s babičkou. Byla mezi nimi, tam pod mramorem a hlínou. Nemohl to udělat, teď ne. Všude je spousta lidí, dívali by se... Už takhle mu bylo nevolno z pohledů, jež na něm ulpívaly. Skvejalští znali Derzu, a jeho považovali za snoubence. "Hezký mladý pár," šeptaly si tetky a divily se, kde ta dlouhá holka ze samoty sehnala chlapce vyššího, než je sama. Derze jejich šuškáni nevadilo. Klidně by si Ligena vzala, kdyby měl zájem...

Starosta Karel Orvey řečnil přesně tak, jak to předváděl starý Axler. Lidé poslouchali, Ligen myslel na babičku. Mohla mi vyprávět pohádky... Do očí se mu draly slzy, tu a tam nějaká přetekla. Skvejalští i poutníci z okolí kladli na hrob květiny, věnečky z chvojí nebo z listí.

"Kytky," brumlal si Peroun. "K čemu kytky? Hloupý zvyk..."

Ligen se musel zasmát, ačkoli mu nepřestávaly téct slzy. Představil si, jak starosta Orvey pokládá na mramorovou plochu oběť, čerstvě zabitého králíka z vlastní králíkárně. Ženám pod kamennou deskou by taková věc přišla vhod... Ejlammovi na tajných nočních výpravách za úplňku nosili na hrob jeřabiny a maliny, polévali ho čerstvou krví ulovených zajíců a domácím vínem...

Zvedl hlavu. Upoutala ho drobná dívka s batůžkem, jaké nosí na zádech studentky v Demaerenu. Poslouchala starostův projev s pootevřenou pusou. Když všichni začali skládat na hrob květiny a věnce, chvíli přešlapovala, pak si rázně sundala batůžek, vylovila červené

jablíčko, dýchla na něj, přeleštila rukávem a umístila ho mezi žluté slaměnky. Poodstoupila a spokojeně si obhlédla, jak to hezky vypadá.

Na bránu Ligenova vědomí znepokojeně zabušila zvláštní myšlenka: Co když mě nebude chtít? S tím chladným stínem na srdci se k dívce začal prodírat.

"Díky za babičku," řekl jí zadýchaně.

Vážila tu krátkou větu nekonečně dlouho. Potom se usmála a přikývla a dav kolem nich přestal existovat a vzduch byl svěží a podzimně řídký.

"Vážně vypadáš jako vnuk čarodějnice," řekla. "Já jsem Chiana. Z Demaerenu."

"Taková dálka," vydechl. Ne na kilometry... Propast mezi Tichými skalami a výškovými domy, tramvajemi, supermarkety a univerzitou se nedá změřit. "Jsi z univerzity?"

"Studuju tam," přisvědčila. "Jak jsi to poznal?"

"Studuješ nás," prohlásil.

Oči se jí rozšířily. "Hádej dál. Zatím ti to jde."

"Dějiny... Sbíráš lidové pověsti z okolí Skvejalu. Ty čarodějnice, co tu žily a uhořely, ty tě taky zajímají."

"Já přece vím, že to nebyly žádné čarodějnice!" zavolala na něj, protože dav, jakkoli ho nevnímali, se pohyboval podle svých vlastních zákonitostí (tíhnutí ke stánkům s pivem, klobásami a zmrzlinou) a nebral na ně ohled. Ligen narazil zády do stromu a přitiskl se k němu. Bylo mu horko z tolika lidí, dusil se kouřem z udíren za hřbitovní zdí. Stáhl si svetr přes hlavu. Axlerovi jsou kdovíkde, neuvidí mě...

Chiana ho nespouštěla z očí, i když jí proud těl smýkl na opačnou stranu.

S úžasem objevila, že svetr s dětským stromečkovým vzorem měl maskovací funkci. Tenké černé tričko pod ním mluvilo o síle a dospělosti. Když pohodil hlavou, cop se mu překulil přes rameno. Tyhle vlasy by byly nápadné i v excentrické společnosti studentů historie na Demaerenské univerzitě... Propletla se mezi lidmi až k němu. "Už se to přehnal," povzbudila ho. "Je to jako vlny. Musíš v nich umět plavat."

"Nemusím," nasupil se. "Nemám je rád."

"Muž ze samoty," usmála se.

Většina lidí už hřbitov opustila, Ligen ožil. "V které pověsti ses dověděla o tom jablíčku?" zeptal se.

Rozzářila se. "Žádnou takovou neznám! Budeš mi ji vyprávět?"

"Tak proč jsi to udělala?"

"Neměla jsem kytku," řekla vážně. "A přála jsem si něco jim dát. Jako malinkou oběť."

Přišla na to sama, užasl Ligen. Škoda, že je z univerzity. Kdyby byla třeba služka, mohl bych ji odtud odvést... Aspoň ji vzal na procházku

po hřbitově. Ukazoval na hroby, o jejichž obyvatelích znal příběhy, některé podobné pověstem či pohádkám. Tady ve Skvejalu měli hrobku i Axlerovi, a také Repleovi z bažin, a Heben, Nepřítel orlů, hrdina jeho sestry Talky.

Chiana poslouchala jako dítě u babičky. Den se překulil do odpoledne.

Seděli na lavičce. Zkoumala čáry v jeho dlani a on se nechal zkoumat docela rád. Mlčeli. Vtom se kolem jako velká voda přehnal Hojs. "Ligene!" volal. "Kde jsi?"

Ligen vyskočil. "Tady! Co se děje?"

"Peroun se opil a rve se s místními! Táta sedí U brouka, já a Keln na bráchu nestačíme, a Derza jen kouká a oči jí svítí," drmolil Hojs a táhl Ligena pryč. Chiana vykročila za nimi.

Všechno se to semlelo kvůli Derze. Koketovala s mládenci ze Skvejalu, nevšimla si, že hoši se pozvolna opíjejí, a pak kohosi z nich odstrčila, když měl moc vlezlé ruce. A bylo to. Padlo slovo čarodějnice, Peroun ho zaslechl. Rázem se proměnil ve vlka v ovčinci. Místní si mohli spočítat na prstech, že jeden Axler vydá za dvacet skvejalských, ale nějak jim ty počty nešly, a tak se mezi stánky a na připraveném tanečním parketu strhla bitva.

Keln měl co dělat, aby bratrovi alespoň zabránil někoho zabít, a tak rychle vyslal Hojse za Ligenem. Ligen se s nimi sice nikdy nepral, ani žertem ne, ale o Ejlammech se mezi Samotáři vyprávěly pěkně divoké historky, a Keln tiše doufal, že na nich bylo aspoň zrnko pravdy.

Peroun se valil tam a zpět mezi skvwjalskými hochy jako tank mezi pěšáky, a nemínil přestat, dokud bude někdo z nepřátel stát na nohou. Nic ho nemohlo zastavit, ani Keln. Mlátil kolem sebe a měl radost, když ti třasořitkové z města padali a hekali, křičeli, a sténali. Pak se o něco zarazil. Zamžoural, aby si tu skálu prohlédl, a uviděl Ligena. Podivil se, že ten kluk není menší než on. Sakra, ráno jsem snad byl vyšší, a o kus! "Ty neuhneš, co?" zeptal se opatrně.

"Ne," usmál se Ligen. "Nechtěj se opravdu poprat s Ejlammem, bratranče!"

Peroun si uvědomil jeho stisk. Bylo to jako zarůst do kamene. Usoudil, že se vůbec nechce prát s Ejlammem. "Tak mě pusť," požádal. "Vypadnu."

"Běž s Derzou k Broukovi."

"Já chci tancovat!" špitla Derza.

"Teď nebudeš," řekl Ligen.

Nepoznávala ho. Byl tak plachý, ostýchavý, tichý... Jako ty skály, v nichž se narodil. Nojo. Skály. O nic hlasitější a o nic slabší než ony... Poslušně se přidala k bratrovi.

Ligen se obrátil k mladíkům, kteří se postupně zvedali ze země.

"Místní policii by snad ani nemuselo zajímat, co s vámi provedl jeden Axler... Nebo ano?"

Dočkal se jen neurčitého mručení, z něhož vyznívala nechuť k policejním zásahům. Spokojeně pokývl. A potom spatřil Chianu s planoucími tvářemi. Právě se stal jednou z jejích nejmilejších pověstí.

\* \* \*

Ligen se cestou domů loudal, a vlci, zvyklí závodit s ním v běhu, se divili, co se to s jejich přítelem stalo. Myslel na Chianu a na to, že ji měl na rozloučenou políbit. Určitě mě považuje za trapného venkovského burana... Beztak bych si ji nemohl vzít, je cizí. Otec si sice také přivedl nevěstu z města, jenže matka má krev Samotářů, i když odrodilých. Hned první noc přišla na Ejlammský Chlumeck, a to je důkaz... Kdybych tak mohl vzít Chianu za ruku a vstoupit s ní do Kruhu! Kráčel se svěšenou hlavou a nevnímal okolí.

"Smutný?" oslovil ho dívčí hlas.

Prudce se otočil. "Derzo! Ty mě sleduješ?"

"Chtěla jsem tě rozveselit."

"Copak se už nezlobíš?"

"Zabránil jsi zabíjení," vyhrkla a zmocnila se jeho ruky, položila si ji kolem pasu a přitulila se k němu.

"To nikdy nevíš jistě," zamumlal. Měl ohledně skvejalské příhody nepříjemné tušení. Zkušenost mu napovídala, aby svá tušení nebral na lehkou váhu.

Dívka se dotkla jeho rtů a umlčela ho. Byli v Horním lese. Tady nad ním měla moc. Dokázal by vzdorovat. Mohl vzdorovat skoro všemu, síle lidí i Samotářů, ale zrovna teď nechtěl.

"Trápíš se," řekla. "Proč? Nemysli na ni. Já jsem tady. Teď... A ráda bych ti pomohla."

"Jak?"

Zaslechla v jeho tónu něco z té úsečnosti, která se jí tak nelíbila. Ale to se poddá... Objala ho kolem krku a začala ho líbat. Rozvážně a zkušeně. Jako Eva, vynořila se mu v hlavě vzpomínka. Už je to pět let, a pořád chutná trpce... Koneckonců mu zachránila život. Vzpomínky. Jak zahnat z jazyka jejich palčivost? Derza má sladké a vlhké rty a jazyk čilý jako ještěrka, vyhrátá na sluníčku na plochem vršku skály. A tady v Horním lese je měkký mech. Poslední dny léta. Teplý vítr...

Pomalu, pomaličku se převalovali na mechu, bylo to skoro jako by se vznášeli. Ligen se trochu divil, že může mít takovou dívku jako Derza, ona žasla, že se jí podařilo svést muže jako Ligen Ejlammm.

"Ach, to bylo báječné," vzdychla. Stále se k němu tiskla, jako by se nikdy nechtěla oddělit. "Škoda, že se musím vrátit..."

"Musíme se vrátit," řekl nepřítomně. Myslel už na něco jiného, poznala to. "Derzo Axlerová. Proč jsi to udělala?"

"Nevíš, můj milý Ligene? Mám tě ráda. Proto." Tvářil se tak ztrápeně, až se musela zasmát. "Stalo se něco ošklivého? Ubylo mě? Ubylo snad tebe?"

"Ne. Tys mě chtěla potěšit, ale kdo potěší tebe?"

"Já vím, že si mě nesmíš vzít," řekla Derza klidně. "Ještě ráno jsem to nevěděla, ještě před chvilkou jsem to nevěděla."

Hleděl na ni a nic nechápal. Dívka se zasmála. "Běž domů, Ligene. A netrap se kvůli mně. Vždycky tě budu mít ráda."

\* \* \*

Stát se kamenem. Obrůst lišejníkem, nechat se chránit před zvědavým sluncem větvemi plnými zelených jehliček, myslel si. Blížil se k Tichým skalám a pocit hrozící těžké tlapy osudu sílil. Osud je připraven udeřit a rozmačkat všechno, co mám rád... Rychle. Dolů! Do Svatyně! Při první příležitosti se vrhl tajným, málo používaným vchodem do podzemí Chrackých kopců. Pečlivě zevnitř upevnil balvan, kryjící vstup do bludiště. Kráčel tmou bez sebemenší nejistoty. V těchto okrajových částech podzemních prostorů by většina Samotářů zabloudila, Ligen je však znal dokonale. Míří nejkratší cestou ke Svatyni. Otec čeká... Jen nevím, co mu budu platný, když se mi před očima neustále míhají obrazy dvou dívek, krásné a zneklidňující...

Vykoupal se v ledovém jezírku říčky Sumilimy, šaty nechal na břehu a vstoupil do chodbičky, vedoucí ke Svatyni. Tam už nebyla úplná tma, panovalo tam narudlé příšeří. Ligen si vzal z věšáku na stěně plášť a zahalil se do něj. Odhrnul těžký závěs.

Otec seděl ve vyřezávaném křesle a upíral zrak na stalagnát koruny. Neotočil se. "Pojď, Ligene," promluvil tiše.

Mladý muž k němu přistoupil, klesl na kolena před krápníkem, v jehož nitru se matně leskla koruna Samotářů, objal ho.

"Máš z nás nejdelší ruce," poznamenal Gebren Ejlammm.

"Vím." Ligen spojil prsty rukou, ovinutých kolem stalagnátu. Koruna se zlatě rozzářila, opály a granáty na ní získaly sytější barvy, rudé svíce na stěnách Svatyně jako by pohasínaly. Krápník se stával průsvitným. Gebren Ejlammm hlasitě vydechl. Vždycky ho uvádělo v úžas, co se ve Svatyni dělo v přítomnosti jeho mladšího syna. Čítával o podobných jevech ve starých kronikách, ale tady je viděl na vlastní oči!

Po generace přicházeli Ejlammmové sem, do Svatyně koruny, a sdělovali památné zlaté obroučce, co pokládali za důležité. Šílený král Sondalrig, který před staletími přikázal krápníku uvěznit korunu Samotářů, to tak ustanovil. Koruna musí vědět všechno. Někteří potomci

královského rodu s ní rozmlouvali šeptem, jiní jen v myšlenkách. Dělal to tak Gebrenův otec a po něm on, nejstarší syn. I on sem několikrát přivedl svého prvorozeného syna Birilena. Birilena se však zmocňovaly mdloby, sotva se ke stalagnátu přiblížil. Jedinkrát dokázal dojít až k němu, dotkl se ho, a na prstech mu ihned naskákaly puchýře. Jeho žena Astra, nejlepší léčitelka z Tichých skal, mu je dlouho nemohla vyhojit... Pak jednoho dne puchýře a mokvající rány zmizely, ale Birilen nechtěl nikomu prozradit, jak se jich zbavil. Od té doby do Svatyně nevskočil.

Ligen něco šeptal, čelo přitom tiskl ke studenému povrchu krápníku. Gebren pocítil slabost. V mlze, která se mu objevila před očima, spatřil nezřetelnou, nevyslovenou hrozbu. Zachvěl se neblahou předtuchou. Pevně se přidržel opěradla, ale třes jím lomcoval od hlavy až k patě, ve svalech mu šubalo, záškuby přecházely v křeče a žebra měl sevřená, až se dusil.

Ligen poznal, že otec ztrácí vědomí, chtěl se k němu otočit, - pomoci mu, jenže koruna ho nepouštěla ze své moci, věznila jeho čelo, mysl, ruce... Pokoušel se osvobodit, odtrhnout se. Plášť se mu svezl z ramenou, klesl na kamennou podlahu Svatyně jako černý mrak. Nahé tělo klečícího mladíka bylo stejně bílé jako krápník, jako by se na něm vůbec neodráželo světlo rudých svíc. Ligen přestal bojovat. Pochopil. Octl se uprostřed věštby. Stalo se mu to poprvé, ale věděl, co má dělat. Potlačil vzdor, strach o otce i vzpomínky na Chianu a Derzu. Naslouchal.

\* \* \*

Když Talka vešla do Svatyně, byli oba muži v bezvědomí a svíce dohořívaly. Na severní stěně, pokryté vrstvou travertinu, bylo kostrbatým písmem napsáno: Dostali jste sto let darem, ale váš čas končí. Dnešní den vás zahubí!

Talka svažila obočí, ale víc už nápis nezkoumala. Sklonila se k otci. Dýchal, ve tváři měl normální barvu.

K Ligenovi si klekla, na rtech jí pohrával zasněný, bolestný úsměv. Odhrnula mu z obličeje prameny zčuchaných vlasů. Něžně ho pohladila po nahém rameni, ruka jí sklouzla na jeho záda, druhou mu jemně nadzvedla hlavu a políbila ho na ústa. Cítila teplo a cizí ženu. Žena! S obrovským úsilím ovládla zuřivost. Potom si všimla rány na levém předloktí. Tu ránu způsobily zuby, a někdo ji dál drásal...

Ligen se pohnul, zvedl těžká víčka. "Talko..."

"Co se tady stalo? Máma se může zbláznit..." Dívka, která teď promluvila, by docela jistě nehladila a nelíbala žádného muže, ani kdyby ji prosil.

"Nevím. Táta omdlel. Koruna mě držela... Víc si nepamatuju." Zatápal po zemi, hledaje plášť.



"Co to máš na ruce?" ptala se.

"Nemám ponětí." Pohlédl na ránu. Pak narovnal prsty pravé ruky. Byly od krve.

"Tys ten nápis psal krví," vydechla Talka. "Ligene!"

Malátně zvedl hlavu a zamžoural na severní stěnu. Sevřel si spánky. "Probud' tátu, Talko," zašeptal. "Nemám silu. Vezmi ho... domů."

\* \* \*

Zamávala z okna Katce a Marile. Zatoužila projít brankou pod obloukem popínavých, růží a jít, daleko, pryč z tohoto domu, podél cesty, travou a prachem, nocí a strachem, rozběhnout se a přeletět plochý kraj, nezajímavý, cizí, protože doma jsem až v Chrackých kopcích, v jejich srdci, které tvoří Tiché skály. Teprve tam opravdu naberu dech.

"Co tam máš?" zeptal se Albert. Ne že by vstal a šel se podívat. S těmihle syny bohatých otců je potíže. Dokonce i když jsou inteligentní a slušně vychovaní jako Albert. Návyk na služebnictvo, první podstatná závada. Nezájem o svět, který znají z letadel a rychlých aut, a z chodníku jim připadá strašně nudný - druhá vada. A dívky se na ně usmívají a přísné matinky jim jdou z cesty... A jsou zvyklí dostávat na své líné otázky odpovědi.

"Nic pro tebe," řekla Chiana. "Jenom svět."

Zasmál se. Tohle se mu na ní líbilo. Občas říkala věci, jaké nikdy od žádné jiné holky neslyšel. Měla prostě nápady. Taky byla hezká, pochopitelně, jinak by si jí nevšiml, a chytrá. Její rodiče nebyli bohatí, ale táta učil na univerzitě a mezi historiky měl jméno. Mohl Chianu přivést do společnosti a nemusel se bát, že plácne nějakou pitomost... "A co mi dopřeješ, když ne svět?" zajímal se.

"Patří ti svět z letadla nebo z auta," vysvětlila mu. "Ne z normálního okna našeho baráku. A tvoje holka spí zabalená v igelitu, ne ve skleněné rakvi."

"Zní to zajímavě. Ty spáváš v rakvi?"

"Ne, ale mohla bych." Znovu se odvrátila a zahleděla se z okna.

"A znáš nějakého prince?"

"Nevím. Ale potkala jsem ve Skvejalu kluka z pověstí." Vypadala opravdu zasněně. Myslí to vážně, užasl Albert. A člověk si z ní ani nemůže dělat srandu, protože každou ironii okamžitě obrátí proti němu...

"Hrdinu nebo tak něco? Aha." Zamyslel se. "Nemám to rád, víš. Skvejal, čarodějnice... Souvisíte s neštěstím, co postihlo bráchu."

"Ty máš bráchu? Nikdy jsi o něm nemluvil!" Přisedla si k němu na gauč, urovnala legrační, vlastnoručně tkaný přehoz ze školního kroužku ručních prací a proměnila se v naslouchající sochu. Uměla to dokonale.

"Nebylo proč." Zachmuřil se. "Je v ústavu. Pro beznadějné případy. Duševní porucha nejasného původu..."

"A co s tím mají co dělat čarodějnice?"

"Čaroděj," opravil ji. "Mizera! Lidé, co byli u toho, přísahají, že ten kluk Geryho opravdu zaklel... Chtěli ho upálit. Jenomže se mu podařilo zdrhnout. Děsná smůla!"

"Páni," vydechla. "Byl ze Skvejalu?"

"Ne přímo. Odněkud z toho kraje. Z Chrackých kopců, z nějaké samoty... Byl v prvním ročníku. Přebíral Gerymu holku. To si brácha nemohl nechat líbit, od prvňáka! Gery byl známý rváč, uměl to. Venkovan ze samoty ho absolutně nemohl rozházet."

"Tvůj bratr ho zabil?" Slyšela ve Skvejalu několik pověstí o moci prokletí umírajících...

"Ne. Ten hajzl se na něj prostě jenom podíval, Gery se složil a zůstal ležet. Týden byl v bezvědomí. Pak se probíral, ale nemluvil, sám od sebe se ani nepohnul, všude ho museli vodit, počůrával se a tak... Figurína, nic víc."

"A tak to zůstalo?"

"Jo. Pět let." Albert zasmušile sklonil hlavu. Odporné vzpomínky na psychiatry, ke kterým Geryho vodili, i na ty, které zvali domů, na léčitely a šarlatány... Ten poslední, velký tmavovlasý chlap, byl ze Skvejalu a něco o těch věcech věděl. Prohlásil, že jde o kletbu, a tu může sejmout jen ten, kdo ji seslal. Matka se potom zhroutila. Trvalo pár týdnů, než ji dali dohromady, ale už to nikdy nebyla ta máma, kterou znával.

Někdo zaklepal. "Dál!" zavolala Chiana. Vstoupil její otec, docent Hegbert Schira. Albert naznačil bradou úklonu, napůl vstal.

"Nazdar, mládeži," pozdravil otec. "Jste nějak smutní!"

"Albert mi vyprávěl smutný příběh," řekla Chiana. "Promiň, Berte. Musím se učit na písemku... Neboj, tatí, vedu to v patrnosti."

Albert přikývl a spořádaně se rozloučil. Docent Schira nepřišel kvůli písemce a Chiana se určitě učila už dopoledne. Chtěla mě elegantně vyprovodit. Leží jí v hlavě hrdina z bájí? Byl trochu dotčen, ne moc, ale přece. Nejsi jediná na světě, milá Chiano!"

"Probírali jste Geryho případ, co?" zeptal se otec. "Byla jsi ještě moc mladá, ale tehdy toho byla plná univerzita... Ligen Ejlamm byl můj student. Nadaný kluk. Nikdy bych do něj neřekl... Hm. Nepříjemná záležitost... I když Gery nebyl zrovna svatoušek..." Hegbert Schira mávl rukou. "Nic s tím nenaděláme. Netrap se, Chiano." Pečlivě, tiše za sebou zavřel.

Chiana vzlykla. Ligen! On prakticky zabil Albertova bratra. Chtěli ho upálit! Strašné... Gery byl možná lump, ale zasloužil si tohle? Proč Ligen nezruší tu kletbu nebo co to ksakru je?

Byl unaven, ale usínal těžko, přestože ho milá sestřička Talka přikryla a dala mu pus. Něco v jejím chování ho znepokojilo. Matně si uvědomoval, že to není poprvé, ale dosud ten neurčitý pocit potlačoval. Něco nepatřičného tady bylo již od jara, od prvních teplých dnů, kdy se spolu koupali v Rulách, kde si na potoce udělali malou přehrádku. Co se se mnou děje? Zešílím snad jako král Sondalrig, budu všude vidět zradu a nebezpečí?

"Chceš moje uspávací kouzlo?" zeptala se Talka.

"Ne," odpověděl nejistě. "Usnu sám. Běž už."

Vstala. Tvář měla hladkou, ale Ligen najednou rozeznával, co se skrývá pod povrchem. Zklamání, zlost, překvapení... "No dobře, malý bratříčku," pronesla tónem starší sestry. "Sejdeme se v Rulách, budeš-li chtít. Dravci se brzy vylíhnou. Tentokrát nenechám kámen zvítězit!"

Obrátil se k ní zády. Ten pohyb, při němž se mu vlasy přelíjí přes rameno jako vlna... Talka se kousla do rtu. Nikdo z mužů tohle nedělá. Jak bych mohla milovat někoho jiného? Neměla jsem dovolit, aby mého malého bratříčka pustili do Demaerenu. Ten půlrok ho dočista změnil... A je čím dál hezčí. Kčertu s tím! Tiše za sebou zavřela.

První sny byly pasivní, bez vlastní akce. Eva mu jde vstříc, prohýbá se v bocích, je to taková nebezpečná chůze, a úsměv slibuje všechno možné, jen ne klid a jistotu...

"Gery je do mě blázen, víš," vykládá, červená ústa se půvabně špulí, oči září tajemným vítězstvím. "Řekla jsem mu, že se mi líbíš víc ty..." Smích. A ten hloupý kluk - on sám před pěti lety - už tuší něco ošklivého, přestože vůbec nezná ženy. "Čeká tě v tělocvičně," pokračuje dívka. "Dělá karate, víš, ale na tebe určitě nemá..." Smích. Nebezpečí. Strach a zklamání. Eva o mně nemůže nic vědět!

Tělocvična je osvětlená, na lavičkách posedává pár mládenců, většinou z vyšších ročníků, a jejich dívky. Přišli se kouknout, jak Gerhard Reiner, nejvyhlášenější rváč Demaerenské univerzity, zatočí s venkovánem z prváku... V té tělocvičně Ligen poprvé pocítil, jak se mu svaly pod kůží mění v kámen. Gery to vzápětí poznal z té druhé strany. Než uvěřil, že jeho soupeř je opravdu tak tuhý, že úspěšné zásahy zraňují mnohem víc útočníka, zlomil si několik kůstek v zápěstí, nártu a prstech a utrpěl ošklivé pohmožděniny. Ve své zběsilosti to ani nepostřehl, na to přišli lékaři až později...

Ligen popotáhl nosem. Krev mu tekla normálně, jako každému člověku. "Nechceš toho nechat?" zeptal se mírně, skoro prosebně.

"Ne!" zařval Gery. "Nebudeš mi chodit za holkou!"

Ligen měl chuť vysvětlit mu, že s Evou chodil mnohem dřív, než si jí velký Gery vůbec všiml, ale ovládl se a mlčel. Čekal na další ránu. Věděl už, že mu nijak zvlášť neublíží, a přesto měl strach. Z něčeho, co musí přijít.

"Zkusíme to jinak!" křikl Gery. "Pojď sem, blíž! Blíž! Dívej se mi do očí, ty burane! Něco uvidíš!"

Ligen nechápavě zamrkal, a vtom zaslechl šeptání. Nebyl si jist, jestli to jsou skutečná slova nebo myšlenky. Chodí přece na ty zakázaný kurzy. Bojová telepatie. Vojáci to prosadili, i když město bylo proti... I univerzita protestovala... Zabije ho. Gery ho zabije... Zašilhal po Evě. Moc jí to slušelo. Měla pootevřená ústa, oči jí svítily jako šelmě.

Odhodil si dlouhé vlasy z čela. Gery se mu zabodl očima do očí a byl by se zavrtal hlouběji, až by zasáhl něco živého a zranitelného. Jenomže narazil na kámen. Nepříjemný tlak v hlavě Ligena poplašil a přiměl ho k činu. Všechnu tíhu a moc kamene, kterou od začátku boje nashromáždil, soustředil do očí a jediným pohledem, podobným šedému vybuchuji vrhl proti soupeři. Gery se zapotácel, jak se do něj náraz přelil. Jeho mozek ztuhl, myšlenky se přestaly pohybovat. Statné tělo demaerenského rváče se s žuchnutím svalilo.

Ligenovi se podlomily nohy, zbavené kamenné opory. Bylo mu hrozně zle. Propadl se do mlhy, a když se z ní vynořil, měl svázané ruce a lidé kolem něj hulákali něco o zatracených skvejalských čarodějích a mlátili ho. Tentokrát ho jejich rány a kopance skutečně zraňovaly a jejich zuřivost ho děsila. Co je s Gerym?

Přestali. Někdo dostal geniální nápad. Upálení! Dělávalo se to tak s čaroději, no ne? Hloučkem kolovaly cigarety s vůní nějaké drogy, která ty lidi rozpalovala a připravovala je o poslední špetku soudnosti a rozvahy. Nápady, vyhrabané na dně zděděné krutosti... Co je s Gerym? Co jsem mu udělal, kde je?

Hranice. Ligen ani nevěděl, jestli se bojí. V tu chvíli neměl k životu vyhraněný vztah. Život mohl být nepříjemný. Mohl přinést ošklivé dny a těžké úkoly... Nestál o ně. To nejhorší se už stalo. Nebo ne? Dřevo je vlhké, nechytá. Kdosi běží pro benzín. Spustil se déšť, změnil se v průtrž, všichni se utíkali schovat. Eva se přikradla v lijáku a tmě, přerežala mu pouta. "Běž a už se nevracej!"

Ta slova mu zněla v uších celou dobu, kdy běžel, klopýtal, potácel se a lezl po čtyřech směrem k Tichým skalám. Těmi slovy končily jeho noční můry. Tentokrát ale děj pokračoval. Viděl Geryho s tupým, ztuhlým výrazem obličeje, se strnulou chůzí, jak se prochází v parku, plném žlutého listí na stromech i pod nimi. Park byl ohrazen vysokou kamennou zdí. Ligen napjal síly a popostrčil sen o kousek dál, za kamennou bránu s nápisem Sanatorium Pod růžovým keřem. A ještě dál. Horní Arben, hlásá místní tabule u silnice. Tam ho najdu!

Sen skončil. Ligen se napůl vzbudil, ale vzápětí se propadl do nového snu. Derza ho vedla neznámým lesem. Jak to? Znam všechny lesy v okolí Skvejalu a Thráckých kopcích! Prošel jsem celý kraj mezi Demaerenem a Lyennou, zakopl jsem při závodech s vlky o kdejaký kámen, přeskočil jsem snad všechny bludné kořeny... Derza se k němu otočila, po tváři jí stékaly slzy. "Zabíjejí nás. Ty musíš odvést živé! Prosím, pomsti mě, i když nebudu mrtvá!"

Obešla ho hrůza. Opustil ten sen, podivný les i dívku, se kterou se nedávno miloval na mechu pod známými stromy, v teplém zbytku léta s příchutí podzimu, v kraji plném míru... Vydal se, už z vlastní vůle, na Ejlammský Chlumeck.

Byli tam skoro všichni, otec, matka, bratr Birilen s Astrou, Talka v hadím úboru, zdůrazňujícím pružnost její štíhlé postavičky, strýcové a tety bližší i vzdálenější, prostě příbuzní, protože Samotáři uznávají příbuzenství do kdovíkolikátého kolena, bratrance, sestřenice, pár větších dětí. Ty malé ještě neumějí své sny ovládat a řídit a matky je musejí hlídat, aby se neztratily. Na každém setkání několik matek chybí.

Na pahorek svítilo slunce a odráželo se od černých kamenů, uspořádaných do kruhu. Gebren Ejlammm do kruhu vstoupil jako první, ostatní ho následovali.

"Ukaž mi ruku, Ligene!" zašeptala Astra.

Ošil se. "Nevěříš mi?" Vyhrnul si rukáv a odmotal obvaz. Astra se zachmuřeným výrazem zkoumala rozšklebenou ránu. "Tohle muselo strašně bolet. To sis nemohl udělat při vědomí!"

"Ani jsem to netvrdil," řekl malinko podrážděně.

"Proč by nás den výročí Pochodu čarodějnic měl zahubit?" Bratranec Yeher kroutil hlavou. "Co se včera stalo?"

"Brzy se to dovíme." Ligen si s úlevou zapnul rukáv košile. Nesnášel, když ho všichni okukovali.

"Nehraj si na proroka," okřikl ho strýc Talmera.

"Já si nehraju," řekl Ligen a narovnal se. Ostatní jako by se rázem zmenšili.

Vidíte ho poprvé, co? Talka se skrytě ušklíbala. Celou dobu jste nechtěli vědět, kdo je Ligen Ejlammm! Zapomněli jste na krev králů, která se jednou musí projevit! A králové Samotářů, ti byli obdařeni skutečnou mocí! Kterou Ligen jen tuší...

"Přichází Keln Axler," promluvil Ligen. "Má s sebou Rexe. Báť sejít sám. Báť se ve svém lese! Byl příliš ohrožen... Vyslechneme jeho zprávu."

Keln namáhavě stoupal do vrchu, jeho vlk Rex opatrně, nedůvěřivě poklusával za ním. Uklidnil se, když poznal Ligenu. Talka se znovu v duchu zasmála. Znájí ho i Axlerovi vlci...

"Pojď do Kruhu, Kelne," řekl Ligen, aniž by žádal přítomné starší o dovolení.

Gebren Ejlammm pokynem utišil protesty. "Hned se ukáže, jestli má Ligen právo zvat si hosty."

Keln se otrásl. Věděl co by se mohlo stát cizímu, jehož nepozvali. Čelo mu ovanul studený vítr, prošel mezi černými kameny. Nic. Žil.

Gebren se usmál. "Povídej, Kelne."

"Odpusť, kmotře," omluvil se Keln. "Nerad ruším rodinné setkání, ale s Axlery je zle! Lidé ze Skvejalu a Podlesní Lhoty a dalších vesnic nám podpálili dům. Utekli jsme a skryli se v chatě U pramene, ale vy čenichali nás i tam... Naši se poschovávali v lese... Jenomže znáš lidi! Co si vezmou do hlavy, to udělají!"

"Co chtějí? Krev? Popel?" zeptal se stroze Gebren Ejlammm.

Keln přikývl. "Peroun se na slavnosti porval. Vyprovokovali ho. Jeden z těch hochů zemřel. Prý krvácení do mozku. Měl tam vrozenou výduť... Tak tomu říkají. Peroun za to vlastně nemohl."

Gebren vzdychl. "Můžete přijít. Vy, Axlerovi. Šest lidí se v Tichých skalách ztratí. Ale co ostatní rodiny? Až lidé zjistí, že jste pryč, půjdou po nich."

"Bratranci se vydali k Repleům," odpověděl Keln. "Někteří uvažujíc Demaerenu. Velká města jsou... anonymní."

Birilen jemně šťouchl do mladšího bratra. Ligen se k němu otočil. Spatřil jako v zrcadle obočí sevřené hněvem. U toho nemůžeme chybět, bratříčku... Popohnal sen a vzal bratra za ruku. Kolikrát ho Biri vedl svým snem a bavil ho! A pak, najednou, bylo všechno jinak. Nejdřív Ligen bratrovi pěti slovíčky vyléčil ty puchýře... A stal se vůdcem jeho snů.

Přistihneme ty žháře a dáme jim co proto! Birilen nenamítal, že ze snu se takové věci nedají dělat. Bratr to zařídí.

\* \* \*

"Opravdu nebyl důvod nevěřit jí, paní Reinerová," tvrdil nešťastně ředitel sanatoria. "Představila se jako snoubenka Gerhardova bratra, ukázala mi doklady... Ostatně se ukázalo, že osobně znám jejího otce. Odjeli džípem... Povídala, že pan Albert se k nim připojí cestou..."

Paní Reinerová zkusila zalomit rukama, už pokolikáté objevila, že to neumí, a odevzdaně si sedla do křesla pro hosty. Spíš do něj žuchla. "Proč to udělala? Co chce?"

"Třeba pan Albert opravdu vzal bratra na výlet," navrhl nesměle ředitel. Trápilo ho vědomí, že ústav Reinerovým nejméně z deseti procent patří.

"Albert lyžuje v Alpách," řekla paní Reinerová. "Sežeňte mi otce té dívky!"

"Ano, věděla o té události," prohlásil docent Schira. Měl klidný, vyrovnaný hlas. Přednášel paní Reinerové do telefonu jako studentům v posluchárně. "Něco jí prozradil Albert, něco já. Mezi námi, Gerhard byl tehdy na nejlepší cestě stát se vrahem..."

"Jak si dovolujete!"

Ředitel zalapal po dechu. O paní Reinerovou se pokoušel infarkt a hysterický záchvat. Současně. To by mi tak scházelo! Rychle vzal sluchátko a než mu v tom mohla zabránit, promluvil sám. "Poslyš, Hegberte! Tvá dcera unesla Geryho Reintera! To je dost vážné, nemyslíš?"

"Jistě. Ale Chiana mu neublíží. Spíš mu chce nějak pomoci." Schira zůstával klidný. Jako kámen, napadlo ředitele. Úplně jako kámen.

\* \* \*

Chiana zaparkovala džíp pod lesem, Zhluboka se nadechla. Vzala Geryho za ruku a vedla ho. Nechal si to líbit. Hrůza. Chlap jako hora a já si s ním můžu dělat, co chci! A když se počůrá?

Hledala orientační body, které jí Ligen jen tak mezi řečí popsal. Většinou staré stromy zvláštních tvarů a balvany. Byly na nich značky. Ligen povídal, že je mohou spatřit jedině Samotáři. Spletl ses, čaroději! Já je vidím! Zarazila se. To, co ji dovedlo k první ze značek, docela jistě nebyl zrak. Cítila jsem to... Čichala? Ne. Slyšela? Přihořívá. Jako by ty nenápadné vrypy do kamene, téměř zarostlé mech, tiše hučely. Jako větrák.

Spěchala. Kdo ví, jak je to daleko. Ligen se zaručeně takhle neloudá, ale Gery se nedá přimět k rychlejší chůzi! Jde jako stroj. Jako robot. Tak kde je ta další značka? Zapátrala v okolí. Náhle ji zabrněla pravá ruka, ucítila pod bříšky prstů hrubé vrypy, symbolické znázornění vlka vyjícího na měsíc. Polekala se. Pak ji napadlo obejít skálu, která jí ležela v cestě. Gery zůstal netečně stát na místě. Aha. Balvan kdosi vyvrátil a značka je na opačné straně! Neslyšela jsem ji! Nahmatala jsem ji na dálku!

Pokračovali v cestě a Chiana se začínala vážně zamýšlet, zda jí skutečně nepřeskočilo. Les se tvářil nepřátelsky a bylo v něm hluboké, bezdeché ticho. Prodírali se křovím, Gery funěl nezvyklou námahou, ale neozval se, nezaklel. Vynořili se z houští a vtom jim zastoupil cestu vysoký muž s ostrým nosem, celý v hnědé a zelené.

"Co tady děláte? Jak jste se dostali tak daleko do lesa?" zeptal se ostře.

"Jste podobný Ligenovi," vyhrkla Chiana. "Hledám ho. Šla jsem podle značek... Popsal mi je."

"Podle značek? Ty vidíš naše značky?"

"Spíš slyším. Nemůžu je vidět, nejsem Samotář."

Muž se nečekaně rozesmál. "Ligen je trochu nemocný. Máme potíže, dívko. Lidé se nás pokoušejí pochytat a upálit. Proto tady hlídám. Jsem Gebren Ejlam. Ligen je můj syn."

"Chiana Schirová," představila se. "Tohle je Gery Reiner. Chtěla jsem Ligena požádat, aby ho... Hm, aby z něj sejmul tu kletbu nebo co... Kruci, zní to hloupě. Promiňte."

"Gerhard Reiner," pronesl zvolna Gebren Ejlam. "Muž, který se chystal zabít mého syna... Nevypadá dobře."

"Pět let vězení za pokus o vraždu," řekla Chiana. "Není to už dost?"

"Tady vůbec nešlo o trest, Chiano Schirová," odpověděl Gebren. Hvízdal. Z lesa se tiše jako duch vynořil veliký vlk. "Rexi, hlídej místo mě!" přikázal mu Samotář. "My půjdeme. No tak, Gery! Pohni se!"

\* \* \*

Ligen je zahlédl oknem a jeho první nápad byl útěk. Pryč! Nechci, aby mě Chiana takhle viděla! Rvačka na spáleništi domu Axlerů byla strašná a je to na mně znát! A co tu dělá Gery?

Vyskočil z postele, zatočila se mu hlava a svezl se na hladkou a teplou podlahu. Vzápětí vstoupili hosté.

"Jsem rád, že nespíš," usmál se otec. "Máš práci."

Ligen zalitoval, že si neoblékl nějaké slušné pyžamo. Chiana to naopak ocenila. Oprané, vytahané šortky mu slušely, bez ohledu na modřiny a šrámy. Asi se rval s těmi, kdo chtějí pozabíjet všechny Samotáře...

"Měl bys Geryho odčarovat," prohlásila bez okolků.

Ligen přikývl. "Chtěl jsem. Byl v ústavu Pod růžovým keřem, vid'? Nedávno jsem to zjistil." Chtěl jsem za ním jít a zbavit ho tíhy kamene... A místo toho přišel on za mnou!

Gebren překvapeně zamžikal. "Ty se nezeptáš, jak tě našla? Není ti to divné?"

"Trochu jsem jí poradil..." Ligen zrozpačitel. "Patří k nám. Dala na hrob jablíčko, víš..."

"Vím, že je Schirová," řekl Gebren.

"Co ti prozradil otec?" Ligen se k ní prudce obrátil.

"Všechno," prohlásila. "Co bude s tou kletbou?"

"Nebyla to kletba. Jenom obrana." Ligen se s námahou zvedl, opřel se o stěnu. "Ta omítka mi vadí," postěžoval si, ohmatávaje zed'.

"Pojď do sklepa, tam je jen holý kámen," pochopil otec.

"Dobrý nápad." Ligen se zachytil otcovy paže, Chiana vzala za ruku Geryho. Vůbec na přítomnost svého dávného soupeře nereagoval.



Klopýtali po schodech dolů, do studené sklepní místnosti, jež sloužila jako spíž.

Ligen se postavil zády ke kamenné stěně, položil na ni dlaně. "Tak. Gery!" V jeho hlase Chiana uslyšela něco, co jí připomnělo značky na kameni.

Nevypadalo to nijak zajímavě. Ligen se stále opíral o stěnu, mluvil na Geryho a Gery se na něj díval. Trvalo to chvíli, snad pět minut. Pak se Gery svezl k zemi, Gebren Ejlam ho zachytil a podržel. Mladík na něm visel jako hadrový panák. Ligen se odlepil od stěny.

"Gery?" zeptal se napjatě.

A Gerhard Reiner se pomalu vzepřel nohama o podlahu, zvedl hlavu a nechápavě zamžoural.

"Úžasný výkon," ozvalo se od schodů. Talka svým kočičím krokem sešla dolů, dotkla se bratrova ramene (Chianě v tu chvíli naskočila husí kůže, aniž by tušila proč), přejela rukou po stěně, o niž se před chvílí opíral. Neřekla nic. Nezmínila se o deseti mělkých důlcích, otiscích Ligenových prstů. Síla, která vtlačila jeho prsty do kamene, jí vyrazila dech. Ta síla, jež před lety málem zabila Geryho Reinera, se Ligenovým zásahem vrátila zpátky do skaly, z níž byl postaven Ejlamův dům. Tohle prý dokázali nejmocnější ze starých králů... A můj bratr.

Gery se přidržoval Gebrenova ramene a rozhlížel se. Poznal Ligena. "Zabiju tě, ty hajzle!"

"To už jsi zkusil před pěti lety," řekl Ligen.

"Před pěti lety?" Gerhard Reiner se podíval na své ruce. "Praštil jsem tě. Mockrát. Bolelo to, příšerně. A potom..." Znejistěl. Kde to, sakra, jsem?

"Nech toho," přerušil ho Ligen. "Byl jsi pět let mimo. A já nevěděl, jak tě z toho dostat."

"Ty jsi mě porazil! Gery zaťal pěsti. "Copak ty máš nějaké kurzy?"

"Kurzy ne. Nadání. Bránil jsem se, nic víc."

"Měli by tě zavřít!" vybuchl Gery.

"Chtěli mě upálit. Jenže začalo pršet."

Gery vytřeštil oči. "Upálit? Že jsi mě porazil v souboji? Za to? Nekecej!"

Ligen pokrčil rameny. "Hele. Chiana tě víceméně unesla z ústavu. Vaši doma šílejí..."

"Já byl v ústavu? V blázinci?" Gery se chytil za spánky, jako by si chtěl odšroubovat hlavu.

"Nojo." Ligen vzdychl. "Až se dáš dohromady, můžeme si to někde v ústraní zopakovat. Ale bez telepatie. A teď padáme!"

"Bez telepatie?" Gerhard se napřímil, zkusil udělat samostatný krok. "Kde to jsem?"

"Na tajném místě," odpověděla mu Talka. "Zavažte mu oči, propána!"

Pohlédl na ni se zájmem. "Abych tě neviděl, krasavice?"

"V lese už je tma, musím je vyvést," prohlásil Ligen. "Čím jste přijeli, Chiano?"

"Džípem. Parkuje u lesa."

"Pojďme odtud," řekla Talka. Vykročila jako první. Gery z ní nespouštěl zrak, a ona to moc dobře věděla.

\* \* \*

Brána rezidence Reinerových byla zamčená a nikdo z nich neměl dálkové ovládání. "Zazvoníme a zmizíme," navrhl Ligen.

Chiana se zasmála. "Nejdřív pozdravím paní Reinerovou a omluvím se jí. Jistě si užila strachu!"

"Odkud vůbec znáš mě a matku?" zeptal se Gery. Začínalo mu to docela myslet.

"No..." Chiana si poposedla a řekla nejistě: "Chodím tak trochu s tvým bráškou."

"Vážně?" zamračil se Ligen.

"Ani ne." Tvářila se provinile, ačkoli k tomu vlastně nebyl žádný důvod. "Ne vážně!" Zvedla dva prsty k přísaze a Gery se zasmál. To bys to chytla, děvče! Albert býval parádní snob a z toho sotva za pět let vyrostl, ten idiot.

"Dobře," přikývl Ligen. "Běž s Gerym, já počkám u vás doma. Kde bydlíš?"

Chiana zalapala po dechu. "Ty chceš normálně zazvonit a..."

"Ale s tou svatbou počkejte," vmísil se Gery. "Mezitím si doufám s Ligenem dáme párkrát po hubě, tak abyste měli hezký fotky!"

Ligen vystoupil z vozu a posměšně se uklonil. "Jak si přeješ, bojovníku... Tak kde bydlíš, Chiano?"

"Radniční sto osm." Zeptá se vůbec někdy na můj názor? Asi ne. Bezradně hleděla za tím neuvěřitelným chlapem, který se zřejmě rozhodl, že se s ní ožení. Ligen zazvonil a zmizel za rohem. Brána se otevřela.

"A ted' to schytám," vzdychla dívka.

"To nikdy nedovolím," prohlásil pevně Gery. "Ale někdy mě vezmeš s sebou, jo? Pozdravit tvou budoucí švagrovou."

\* \* \*

Paní Anna Schirová toho mládence rozhodně nechtěla pustit do domu. Nebyla si úplně jistá, co jí na něm vadí. Dlouhý cop stažený

řemínkem dneska nosí kdekdo, šaty má chlapec čisté, i když poněkud zvláštní, hm, jako by ignoroval módu, mluví slušně a spisovně... Je divně cítit, usoudila. Něčím k zbláznění čerstvým a úplně cizím. Z té vůně se motá hlava a mlží zrak...

"Co tam tak postáváte?" zavolal shora její manžel.

"Je tu... návštěva," hlesla.

Hegbert Schira se v půli schodiště zarazil. "Aha," řekl a na pár vteřin se odmlčel. "Pojď dál, Ligene."

Anna o krok couvla, aby host mohl projít. Usmál se na ni. Proč mi není dvacet, napadlo ji nesmyslně.

"Paní Schirová," oslovil ji ten mladík. "Poslouchejte mě přece!"

Jak tě můžu poslouchat, když se na tebe musím dívat, myslela si a neříkala nic.

"Chiana je u Reinerů. Přivezli jsme Geryho. Brzy se vrátí domů," zopakoval Ligen trpělivě. Už potřetí. Vnímala to? Snad ano.

"Co jsi provedl s Gerym?" zeptal se Schira.

"Je v pořádku," odpověděl Ligen vyhýbavě.

"Takové věci ses za těch pět let naučil?"

"Ano, právě takové." Hleděli si zpříma do očí.

Anna se tiše vytratila a na chodbě se rozplakala.

Schira se usmál. "Nebál ses přijít sem, do Demaerenu?"

"Doprovodil jsem Chianu. Ona mi Geryho přivedla a..."

"A řekla, ať s tím něco uděláš," dokončil Schira s jistou hrdostí. "Celá ona."

"Přesně tak. Hegberte. Proč jsi Chianě nic neprozradil? Našla naše značky, aniž by vůbec tušila, jak... Našla naše sídlo... Nevěděla, že patří k nám!"

On mi tyká, žasl Schira. No ovšem. Jako Samotář Samotáři... "Ona trefí všude," zamumlal.

"Mám ji rád," řekl Ligen. "Chci si ji vzít."

"Uf," ulevil si Schira. "To. pusť z hlavy. Chiana si vezme normálního člověka."

"Bude nešťastná," prohlásil Ligen. "Patří do Tichých skal."

"Ptal ses jí?"

"Ne. Poznám to."

"Nevěřím ti... Ale to je fuk. Nedám ti ji."

"Vlastní krvi neutečeš," řekl Ligen. "Vždyť to víš, Hegberte."

V předsíni se ozvaly kroky, dveře se rozlétly, do haly vběhla Chiana, celá zruřovělá a rozzářená. "Tolik štěstí a radosti!" volala. "Byli tak strašně rádi a pořád mi děkovali! A nemusíš se bát nějaké pomsty, Ligene, všechno pochopili! Gery se snad dokonce stydí!"

"Blbost," broukl její otec.

"Já se nebojím," pravil Ligen vážně. "Nemíním zůstat ve městě."

Nastalo ticho. Anna se připlížila k zábradlí a dívala se na ty tři, jak tam stojí a mlčí.

"Ale moje dcera zůstane," řekl Schira. "A teď běž!"

Ligen se napůl otočil ke dveřím, tázavě pohlédl na dívku.

"Já tě najdu," usmála se na něj.

\* \* \*

Ligen přecházel po pokoji, který se zdál příliš malý na jeho dlouhý krok. "Není doma. Nechodí do školy. Zmizela!"

"Jak víš, že není doma?" Talka ho soustředěně sledovala.

"Gery trochu pátral..." Ligen zčervenal. "Pořád chtěl odvetu, tak jsem mu vyhověl. Je už docela ve formě... Chiana není doma ani pro Alberta Reinera!"

"To je vážné," uznala Talka. "Gery je stejně lepší než Albert," dodala jen tak mimochodem. "Poslouchej. Schira je sice odpadlík, ale z rodu králů. Věž nevěst, říká ti to něco?"

"Jo, snad. Četl jsem o tom. Ale kam by ji Schirové schovali?"

"Některé kroniky se vyjadřují v tom smyslu, že tyhle stavby nejsou běžně dostupné z tohoto světa..."

"Věž nevěst měli jen Schirové?" zeptal se Ligen.

"Jiné rody neměly tak šeredné zvyky."

"Hm. Jak jen bych ji mohl najít?"

"Tys mě neposlouchal! Z rodu Schirů pocházeli králové!"

Zíral na ni a pomalu mu docházely souvislosti. "Koruna," hlesl.

"Tobě prozradí všechno, nač se zeptáš," kývla Talka.

Ligen se zahleděl do dálky a docela se v ní ztratil. Oči měl v tu chvíli zelené jako malachit. Talka si vzdychla a chystala se vytratit, ale ve dveřích ji dostihl jeho hlas, už jasný a střízlivý: "Co prozradila koruna tobě?"

Prudce se otočila. "Obejmi mě," zaprosila.

Zachmuřil se. "Proč tohle děláš?"

"Miluju tě," řekla. "Nemůžu za to, můj krásný bratře. Jedno proroctví mluví právě o nás dvou..."

"Nejsem krásný," bránil se Ligen. "Co to má být za blábol?"

"Korunu vyzvedne z krápníku dítě bratra a sestry a zabrání úplné zkáze našeho lidu. Ta však už započala a ono se ještě nezrodilo... Běda!" recitovala Talka s přivřenými víčky.

"Kdo tohle sepsal? Šílený Sondalrig?" ušklíbl se Ligen.

"Když mi nevěříš, tak se běž vybrečet k jiné!" Talka třískla dveřmi, až Lisa Ejlammová vykoukla z kuchyně, co se to děje. U Ejlamů se dveřmi nepráská!

Ligen se chvěl chladem, když vstupoval do Svatyně koruny. Voda v jezírku Sumilimy jako by dnes byla obzvlášť ledová. V předsíni si rychle přehodil plášť, vstoupil. Svíce okamžitě vzplanuly. Tohle se mu ještě nikdy nestalo! Stalagnát se projasnil, objevila se koruna. Budu se umět ptát? Ligen okamžik váhal, pak odhodlaně přistoupil k průhlednému sloupu, v kleče ho objal, přitiskl čelo ke krápníku.

Před očima měl Chianu. Kde je? Vzápětí se do jeho vědomí začaly valit obrazy.

Spatřil Věž nevěst, špičatou skálu, strmý kužel, provrtaný chodbami a s malou okrouhlou místností až docela nahoře. Z okénka vyhlížela smutná dívka tvář. Mohla to být Chiana... Ligen cítil, že se vznáší. Letěl nad neznámou, úplně cizí krajinou. Pak narazil na neviditelnou zeď a na okamžik ztratil vědomí. Když se probral, připadalo mu všechno na světě tak marné, tak zbytečné! Měl chuť spadnout z té výšky dolů a rozbít se. Nebo navždy usnout. Nebo se opít...

Paměť koruny mu něco sdělovala. Zeď... Zeď Lhostejnosti. Ted' už jsem za ní. Tohle je přece Rezanský les, kousek od Demaerenu. Ano, poznávám ty staré buky! Vidím zářící značky... Zářící jen pro mě. Překročit Zeď Lhostejnosti. Jak? To člověk nedokáže, nepatří-li k vyvoleným... Do hlavy se mu nahrnuly další obrazy. Talka, zápolící s tmavou skalní stěnou, z níž se líhne obrovitý pták. Rulový dravec! Už to začalo! Tenhle pták mě přenese přes Zeď? Ne, až ten druhý. Aichra. Musím za Talkou, sama to nedokáže!

Nezdržoval se oblékáním, jen si omotal kolem pasu hábit ze Svatyně. Hnal se zkratkami, lesem i jeskyněmi, jeho bosé nohy jako by se ani nedotýkaly země. Jen tam, kde běžel po skalách, pro něj z kamene získávaly sílu.

Talka už se téměř vzdala. Tvář se jí leskla potem, smíchaným se slzami vzteku a prohry. Rulový dravec už neměl sílu bojovat s kamenem, jenž nebyl ochoten ho zrodit. Nevyprostí se, nikdy nemávne křídly... A v té chvíli zoufalství se mezi Rulami objevil Ligen. Vysvobodil jediným škubnutím hlavu s mocným zobákem, pernatou šiji a jedno z křídel. Jeho plášť sklouzl na trávu, zvlhlou rosou. Talka viděla strašnou sílu, kterou vydává na záchranu jejího dravce, zalykala se obdivem, hrůzou i nadšením. Vzpamatovala se, pomohla rulovému tvorovi vytáhnout z kamene spáry, jež ihned začaly drásat rulu a nutit ji, aby ho propustila na svobodu. Ligen objal mohutnou ptačí hrud'. "Dělej, Dchre!" volal. "Už to bude!"

On zná jeho jméno, zamrazilo Talku. Skála povolila, Dchre se bezvládně rozplácl na trávě. Ligen si opřel hlavu o jeho křídlo, oba

namáhavě oddechovali. Talka zvedla ze země hábit a jemně bratrovi otírala šíji a záda.

"To nemá cenu," zamumlal. "Ještě není konec." Malátně mávl rukou ke skále. Na tmavém povrchu, dosud zbrázděném po vylíhnutí jednoho dravce, se už rýsoval další povědomý tvar.

"Ještě jeden pták!" vydechla Talka.

"Ona. Aichra." Ligen se pomalu zvedl. Sbíral síly. Ted' mu ani nevadilo, že se na něj Talka takhle dívá.

Líhnoucí se dravec začal bojovat. Od začátku bylo znát, že tento boj je jiný. Vytrvalejší, chytřejší. Dravec si nacházel ve skále místa nejmenšího odporu a využíval jich. Talce se podařilo osvobodit jeho zobák. Z kamene se vylouplo živé oko, zobák udeřil do skály, a už byla venku celá hlava. O kus níž se tlačilo ven křídlo. Ligen bušil pěstmi do kamene kolem něj, aby porušil jeho strukturu. Nahmatal okraj křídla, podebral ho a vyprostil. Aichra poprvé mávla křídlem. Uvědomovala si přítomnost lidí. Otec a matka, pomyslela si. Pomáhali jí v tom strašném boji, nedbajíce na únavu. Skála vzdorovala, ale oni se nevzdali a rvali se s ní o život a svobodu své dcery. ,

Konečně spojenými silami nepřející kámen přemohli. Aichra se přitiskla k otci. Cítila, jak se chvěje vyčerpáním, vnímala tlukot jeho srdce. Bratr Dchre se stavěl na nohy, neobratně mával křídly. Matka se potácivě vydala pro jejich první potravu. Měla v batohu dvě čerstvé pískovcové ovečky.

Aichra věděla, že to musí být ovečky, a věděla toho ještě mnohem víc, neboť paměť kamene je věčná a ona mu díky přispění svých rodičů, unikla, aniž by ji vrátila na místo. Byla moudrá jako kámen a naučí té moudrosti i svého bratra.

Ligen únavou na chvíli usnul. Když se probudil, Aichra trhala a hltala své první jídlo a přitom ho stále poočku sledovala. Protáhl se a vyjekl bolestí. Prsty, zápěstí i paže mu lámaly křeče, svaly zad a stehy mu protékala žhavá láva, šíji mu drtil ledovec.

"Jen co se ptáci nakrmí, odnesou nás do Tichých skal," zašeptala mu Talka.

Pohlédl na Aichru a viděl, že ona se už na to těší.

\* \* \*

Toho rána se Ligen probudil svěží a plný síly. Dnes se zeptám Aichry, zda si už tróufá na přelet Zdi. Dnes. Musím za Chianou!

Toho dne se Chiana koupala v teplém jezírku v základech Věže a nechtěla mluvit s otcem, který jí přivezl zásoby na další týden. Věže nevěst! Četla si o nich v deníku své předchůdkyně v tomto vězení.

Nenáviděla je! Karlíka si chtěla vzít muže z rodu Axlerů. A já si vezmu Ejlamma. Nebo tady umřu, jestli mě můj milý nenajde a nevysvobodí.

Toho dne zastřelili muži ze Skvejalu prvního z Axlerových vlků a byli by zajali jednoho z hlídačů, kdyby Gebren Ejlammm nebyl nablízku a neměl po ruce svůj meč, s nímž zacházel daleko obratněji než oni se střelnými zbraněmi. Začátek konce, myslel si Gebren. Doufám, že Ligen najde svou nevěstu a odstěhuje se s ní do velkého města. Většího než Demaeren, vzdáleného, kde nikdo nezná Samotáře. Birilen se už přišel rozloučit. Poslechl svou Astru a odchází. Daleko odtud. Astra je výborná léčitelka, uživí se, a on jí bude pomáhat... Lisa plakala, ale byla ráda. Zahyneme, ale někdo z naší krve přežije. Ještě tak vědět, kam zmizela Talka. A Ligen. Hnízdo jejich dravců je prázdné...

\* \* \*

Otec jí bezvládně ležel na zádech a jistě by spadl, kdyby nedávala pozor. I jí se zmocňovalo ošklivé kouzlo Zdi. Lhostejnost. Vzpomeň si, milovaný otče, jak jsi mě holýma rukama vytrhával ze skály! Na to si vzpomeň!

Ligen se probral, objal šíji své dcery a pohlédl dolů. Byli za zdí! Tamhle je značka, Aichro! Snegli se níž. Aichra první spatřila Věž a zamířila k ní. Okénko nahoře bylo dost široké a Ligen se zachytil a protáhl dovnitř.

Octl se v kruhovém pokojíku, zjevně obývaném. Zvedl z proutěného křesla chomáček prádla, tričko a dlouhé kalhoty... Jistě se koupe. Pod Věží je teplý pramen... Sejdu po schodech a tajně nakouknu... Ale ne. To neudělám.

Zabalila se do tlustého koupacího pláště a stoupala po křivých, hrubě vytesaných schodech. Nesla si svíčku. Jediné okno bylo nahoře. Nemělo sklo ani okenici. Sem se nikdo nedostane, řekl jí otec. Muže být, že se otec dívky dohodne s jejím milým. Většinou se nápadník nevěsty zřekne. Jiná možnost nepřipadá v úvahu. Jak se odtud asi dostala Karlíka? Její deník končí v půli slova... Odhrnula těžký závěs. Svíčka jí vypadla z ruky. Chiana si přitiskla pěsti na srdce. V křesle seděl Ligen. Vstal.

Objali se.

"Pocházíš z královského rodu, víš to?" zeptal se.

"Teď už ano. A ty?"

"Já také," přisvědčil Ligen. "Schirové a Ejlammové spolu často soupeřili o korunu. Myslel jsem, že odpadlíci už zapomněli..."

"Musíš mě unést," usoudila Chiana.

"Proto jsem přiletěl."

Zasmála se. "Umíš létat? Ani by mě to nepřekvapilo!"

"Neumím. Má dcera je teď na lovu. Ráno se tu ukáže."

"Dcera?"

"Je to dlouhé povídání."

"Večer je dlouhý. I noc je dlouhá..."

"Ano, to je," řekl vážně.

Zatajila dech. Bude to teď? Právě teď? Najednou se jí zdálo, že to všechno s Albertem a předtím s Edwem nebylo doopravdy, že to neplatí. Že je znovu rozechvělá, nepolíbená, a se směsí štěstí a strachu očekává svůj první milostný zážitek.

Poznal to, když se tak krásně roztřásla. Bude to teď? Právě teď? Zvedl ji a odnesl na lůžko pod oknem. Měla plášť bílý jako svatební šaty. Skoro se bál rozevřít ho, vystavit ji podvečernímu chladu, ale jeho kůže žhnula, až to bolelo. "Nebude ti zima," slíbil.

Políbili se a prožili spolu ten podivný strach, že tohle se jim děje poprvé a že to nebudou umět.

Věž nevěst se po všech svých chmurných zkušenostech zatetelila blahem a studené skalní stěny se tak rozehřály, až to vyrušilo Aichru při lovu a králík, kterého už skoro měla, jí unikl. V duchu se zasmála a zapátrala po další kořisti.

\* \* \*

Nikdo nečekal, že k útoku dojde ještě té noci. Útočníků bylo mnoho. Ne desítky; stovky. Byli ozbrojeni puškami a samopaly z minulých válek, jichž tato země zažila až příliš, pistolemi, ale i tesáky a klacky, a hlavně nenávisť.

Gebren Ejlammm políbil svou ženu a řekl jí: "Uteč, můžeš-li. Nebo se schovej. Já zemřu." Pak políbil meč a odešel. Lisa Ejlammová zadržela slzy a pošeptala vzkaz ohni v kamnech. Dům vzplane, až se v něm nahromadí dost vrahů. Vztáhla ruce před sebe, nehty se proměnily v plamínky. Shořím, a vezmu jich hodně s sebou!

Astra tu chvíli poznala, přestože neslyšela první výstřely. Věděla, že za nimi všechno lehne popelem. "Neotáčej se," řekla Birilenovi. "Moje dítě bude potřebovat otce!"

Sklonil hlavu a poslechl ji. Nebylo to statečné, ale někdo musí nést břemeno života i s tíhou svědomí, která k němu patří.

Byla ještě tma, když je Aichra probudila. Ligen ihned věděl, co se děje. Chiana si to přečetla z jeho tváře, ozářené plamenem svíčky. Aichra je postupně snesla dolů, dávajíc si záležet, aby se milá jejího otce nemusela bát. Nechala je mezi skalami a vzlétla. Měla úkol. Na ní teď závisel osud Samotářů.

"Zed' Lhostejnosti musíme zdolat sami," řekl Ligen.

"Povedu tě." Chiana ho vzala za ruku. I na nich mnohé záviselo.



Derza slyšela výstřely, třesk zbraní, křik, řev, pláč a hukot ohně. Matky s dětmi se běžící schovat do podzemí. Co mám dělat? Zachránit sebe a to nenarozené? Nebo zemřít? Její nohy rozhodly za ni. Nesly ji k nejbližšímu vstupu do podzemí.

V pláči a nářku odkapával čas té noci, hustý a páchnoucí jako olej. Shora se ozývaly výbuchy. A pak kdesi v útrokách Chrackých kopců něco prasklo, puklo, roztrhlo se, zem se zachvěla, skály se pohnuly, řeky změnilly směr a zaplavily poslední útočiště Samotářů. Derza plavala s ostatními a jak kolem ní postupně uhasínaly svíce a pochodně, které zalévala voda, byla čím dál víc sama. Plavala vodou, která ve tmě houstla na kámen, plavala kamenem, který se stával prostupným jako voda. Až ji proud dovlekl na správné místo. Kámen kolem ní ztuhl a uvěznil ji. Smrt? Do její mysli vstoupilo něco nového. Paměť Tichých skal. Budu čekat. Jednou se vylíhnu. Jednou mě skála propustí... Ta prostá myšlenka jí možná zabrala celá léta. Byla líná a pomalá jako kámen.

Aichra znala podzemí stejně jako Ligen, ale v době, kdy se konečně probojovala jedním z polozavalených vchodů, bylo dole všechno jinak. Viděla ve tmě, silným zobákem si odstraňovala z cesty překážky a zlobila se na svá křídla, že jí tolik překázejí. Ale šlapala a prodírala se dál, za voláním koruny. Krušná cesta tmou, vodou a pachem hrůzy konečně dospěla k cíli. Aichra si s hlavou skloněnou ke straně prohlédla stalagnát, jenž se rozzářil a zprůhledněl, sotva se nemotorně vevalila do Svatyně. Ťukla zobákem do krápníku. Byl křehký. Pro ni, určenou k vyzvednutí koruny, musel být. Vzala ji do zobáku a spěchala z míst, která se bořila a hroutila do sebe, chráníce své drahé mrtvé před řáděním nenávisti nepřátel.

\* \* \*

Chiana zívala, loudala se, kopala do pařízků a co chvíli si sedala. Ligen ji zvedal, ačkoli mu unikalo, kam jdou a proč. Nejraději by si lehl do trávy, olizoval ze stébel rosu a nemyslel. Už nikdy. Děláme zakázanou věc. Někdo nás potrestá... Zakopl o kámen, svalil se. Chiana se k němu sehnula. "Vstávej. Musíme jít."

"Proč?" zasténal. "Nechci jít!"

"Sáhni si na ten kámen," napadlo ji. Nebyla si tím jista, jen tušila nějakou souvislost s kamenem... Ano. Ligen ožil, vstal a udělal pár kroků. Potácela se za ním. Dostihla ho, objali se, a zase zapomněli, že mají jít.

"Najde nás," vypravila ze sebe.

"Kdo?" Ligen se znovu svalil.

"Otec." Svrážila obočí. Co má otec společného s tímhle nepochopitelným bojem o každý krok?

Ligen se nadzvedl a po kolenou lezl dál. Poháněla ho špetka vůle, ukrytá v nejstarší části vědomí. Vůle předků. Chiana se dívala, jak zdolává mezičku s porostem statných bodláků. Bylo jí všechno jedno. Neměla lepší nápad než jít za ním.

"Hééj!" ozvalo se vysoko nad nimi. "Bratříčku! Už jsi malém venku!" Ligen zvedl hlavu a spatřil na nebi siluetu ptáka s rozpjatými křídly. Dchre. A na něm Talka. Něco křičí... "Pospěš!"

"Všichni bojují, umírají, hoří, všechno se boří a propadá! Musíme pro korunu!" volala Talka. Dávala pozor, aby se stále držela v bezpečné vzdálenosti od Zdi.

Ligen si vybavil, že pro korunu už někdo šel. Aichra! Vyskočil, dvěma skoky překonal prostor Zdi Lhostejnosti, jíž obklopili otcové z rodu Schirů svou Věž nevěst. Chiana, první dcera, která unikla z Věže, se vlekla za ním. Za Zdí procitla.

"Dokázali jsme to!" vyhrkla.

"Dokázali jste to!" Dchre přistál vedle nich, Talka bratra bouřlivě objala.

Jemně se jí vyvinul z náruče. "Poneseš Chianu, Dchre," přikázal. Talka se zamračila. "Neumí běhat tak rychle jako my," vysvětlil jí Ligen. "Spěcháme přece do Tichých skal, sestřičko! Zachránit, co zbylo z našeho domova."

Chiana nasedla na hřbet rulového dravce. Vzlétli, a její obavy z letu se rozplynuly. Létat bylo úplně snadné.

Talka s Ligenem klusali vlčím tempem. Do Chrackých kopců nebylo daleko, ale měli už zpoždění. Tichými skalami, ztracenými v dýmu, zněl vítězný křik a falešný zpěv opilých vetřelců. Na obloze se setkaly dva stíny dravých ptáků a vzápětí se jako šíp vrhly k zemi. Chiana sotva popadala dech, její vlasy se podobaly ocasu komety. "Aichra má korunu!" křičela.

Aichra se jí přitiskla k boku a nabídla jí korunu Samotářů. Talka stiskla zuby, ale mlčela. Chiana nezaváhala. Stoupala si na špičky a nasadila korunu Ligenovi na hlavu. "Teď jsi králem Samotářů," řekla. "Mnoho nás nezůstalo, ale ještě žijeme!"

Ligen si rázem uvědomil moc, jakou mu koruna dává. Hledal její hranice. Byly tu, ale velmi vzdálené. Jednou je prozkoumám. Jednou... Vybavil si složení Zdi Lhostejnosti. Okamžitě mu vytanulo na mysli několik podstatných vylepšení. "Aichro," zašeptal. "Poneseš mě. Postavíme spolu Zed'!"

Chiana sledovala stoupajícího dravce s jezdce. Vzpamatovala se, když jí něco zasvištělo kolem ucha. Ozval se drnčivý zvuk. Ohlédla se a spatřila meč, jenž se právě zabodl do kmene za jejími zády. Ještě

se chvěl. Obrátila se k Talce. Ligenova krásná sestra měla vyceněné zuby v úšklebku vlčí zloby, v ruce držela dýku. Ona mě chce zabít! Meč sem přiletěl, aby mě chránil! Vytrhla ho z kmene, šlo to snadno. "Možná to s dýkou umíš," řekla klidně. "Ale meč je delší."

"Vzala jsi mi Ligena!" vzlykla Talka a zaútočila.

Chiana se otrásla odporem. Bratr a sestra? To ne! Hladce odrazila její dýku. "Nezahynulo nás už dost? Není snad hlavní přežít?"

Talka bodla, ale meč byl ve střehu a nedopustil, aby se k Chianě přiblížila.

"Zrušila jsi Sondelrigovo proroctví!" vykřikla Talka. "Korunu má vyzvednout dítě bratra a sestry! Ted' s ním nebudu mít dítě a koruna se nám ztratí!"

Chiana se rozesmála. "Ty nic nechápeš? Je to Aichra! Ty jsi její matka a Ligen otec!"

Talka upustila dýku. Strnula údivem. Chiana se opřela zády o drsnou kůru kmene a zkoumala meč. Měl na čepeli vyryté znaky, které pro ni tiše zpívaly. "Je to meč králů," řekla. "Gebren Ejlam s ním bojoval ve svém posledním boji. Zemřel a poslal nám ho. Tobě zabránil ve vraždě a mně zachránil život."

Mluví pravdu, pochopila Talka. Chiana ze Schirů je královna... V té chvíli se s konečnou platností vzdala všech nadějí. Odejdu. Vyhledám Geryho Reinera, bohatého muže, jehož poznamenala moc Samotářů. Vdám se za něj? Možná.

\* \* \*

Tiché skály obklopila Zeď Lhostejnosti a vítězové bloudili lesem a nemohli ven. Ti, kdo se dostali do prostoru Zdi, usínali a jejich spánek byl jako smrt. Pár zbylých vlků se v noci vrhlo na zmatené, uvězněné muže ze Skvejalu a okolí. Mužů ubývalo. Co chvíli se někdo z nich zhroutil k zemi s chraplavým výkřikem. Nebo docela tiše.

Talka objevila, kde výbuchy ručních granátů protrhly stěny podzemních chodeb, zkřehlé hlodáním času a vody. Spolu s bratrem a Chianou vytáhli z úkrytů v podzemí několik na smrt vystrašených žen a dětí, které unikly útočící vodě. Do jednoho z nezatopených sálů nanosili raněné.

"Ty, kdo dosud žijí, zachrání moc koruny," prohlásil Ligen a zavěsil zlatou obroučku s opály na stěnu.

Keln Axler se slabě usmál. "Mě uzdraví Rex, až mi přijde říct, kolik jich zadával!"

"Ani jeden odtud neodejde a nikdo nenajde jejich těla," řekl Ligen. "Tak jsem to zařídil."

"Strašná pomsta," zachvěl se Yeher, svíraje si prsty zraněnou paži. K němu se ošetřovatelky ještě nedostaly, ale on si nestěžoval. Věřil tomu, co Ligen povídal o koruně.

"Jen nutná obrana, odpověděla mu Talka.

„Naše mrtvé pohřbíme v jejich spálených domech," oznámila Chiana. Nikdo se nedivil, že rozhoduje za ně. Poznali svou královnu.

"Potom odejdeme," pokračoval Ligen. "Krev a popel musí zarůst trávou. Abychom se po letech mohli vrátit. My, nebo naše děti."

*ilustroval Jan Hora*